

DE ECHO VAN STILTE

De echo van stilte

Jessica Lecleir

2026

Beefcake Publishing

Proloog

Ik probeer mijn overprikkelde brein tot rust te brengen terwijl mijn hart onregelmatig tegen mijn ribben slaat. De straatverlichting flitst voorbij, snijdt als messen door de duisternis. En ergens tussen paniek en vergetelheid verlies ik het gevoel van richting. Dit is het dan. Mijn laatste tellen op deze aardbol, een door zwaartekracht geleid stuk steen dat doelloos door een eindeloze, donkere leegte zweeft. In gedachten zie ik Magere Hein al staan, grijnzend aan de poort des doods.

‘Wat is uw naam?’ De stem van een jonge verpleegster trekt me met een ruk terug de realiteit in.

‘Ivy.’ Ik schraap ongemakkelijk mijn keel en volg elke handeling die ze maakt zorgvuldig, alsof ik zo vat kan krijgen op de situatie. ‘Dit kan een beetje koud aanvoelen,’ waarschuwt ze terwijl ze de stethoscoop op mijn borstkas plaatst. Alsof dat het ergste is wat me vandaag kan overkomen. Ze luistert aandachtig en fronst even. Dan verschijnt er een geruststellende glimlach op haar gezicht, de eerste scheur in mijn angst.

Na een uur hyperventileren en een dosis kalmeringsmiddelen voel ik mijn ademhaling eindelijk vertragen. De adrenaline ebt langzaam weg en ergens tussen angst en uitputting vallen mijn ogen dicht.

Wanneer ik wakker word, is alles wit. Te wit. Alsof kleur hier verboden is. Het gerammel van sleutels in de verte, het ritmisch geluid van voetstappen, alles klinkt gedempt, alsof ik onder water

leef. De deur gaat open zonder waarschuwing. Een vrouw in een lichtblauw uniform komt binnen, een map onder haar arm.

‘Goedemorgen Ivy,’ zegt ze met een glimlach die geoeftend aanvoelt. ‘Hoe voel je je vandaag?’

Ik glimlach flauw. ‘Alsof iemand mijn gedachten heeft afgezet.’ Ze noteert iets in haar map. ‘Dat is niet ongewoon,’ zegt ze geruststellend. ‘Je lichaam moet wennen aan de medicijnen.’ Ze vult een beker met water en legt twee pillen op het nachtkastje. Ik wil iets zeggen, maar mijn keel trekt dicht. Zonder nadenken slik ik de pillen door.

Even denk ik aan mama. Aan haar zachte stem die zelfs de chaos in mijn hoofd tot stilte kon brengen. Hoe haar handen me konden troosten, zelfs toen haar lichaam het langzaam opgaf. Ze zei dat ik sterk moest zijn, maar ze wist toen nog niet hoe moeilijk het voor me zou zijn om alleen achter te blijven. Ik denk aan al de dingen die onuitgesproken zijn gebleven. Ik had haar zoveel willen vertellen toen ze nog sterk genoeg was, toen we samen in haar ziekenhuisbed lagen. Maar ik kon het niet. Ik wilde haar niet belasten met een terugkerende echo uit mijn verleden.

En nu hangt dat zwijgen tussen ons in, als een muur waar ik nooit meer overheen kan. En ik weet dat de muur nooit meer weg zal gaan, maar ergens diep vanbinnen hoor ik het eerste kleine barstje.

Hoofdstuk 1.

Twee groene irissen staren angstvallig mijn weerspiegeling aan. Maar het voelt eerder alsof ik naar iemand anders kijk.

‘Wat er ook gebeurt, het is oké,’ fluister ik tegen mezelf. Ik herhaal het mantra in mijn hoofd, hopend dat het de chaos tempert die erdoorheen walst. Ik klem mijn vingers om de wastafel en adem diep in en langzaam terug uit. Mijn longen voelen te klein, alsof de lucht halverwege blijft steken. En terwijl mijn hart idiote snelheden aanneemt, kruipt het beklemmende gevoel van paniek langzaam omhoog.

De deur zwaait open.

‘Hier zit je!’ Jades enthousiasme dringt binnen als zonlicht door een spleet in de gordijnen.

Ik kijk op en zucht opgelucht. Het gevoel ebt langzaam weg en even blijven we hangen in de rustige intimiteit die alleen tussen goede vriendinnen bestaat. Jade en ik kennen elkaar al sinds onze studietijd. Ondertussen werken we allebei voor hetzelfde vastgoedkantoor, waarvan Jades vader, William, de eigenaar is. Het voelt goed om omgeven te worden door mensen die ik ken en omringd te worden door stapels contracten, een overvolle mailbox en post-its waarvan ik vermoed dat ze nooit het licht van voltooiing zullen zien.

Jade geeft me een duwtje met haar heup. ‘Kom je?’ vraagt ze.

Ik knik terwijl ik haastig enkele donkere lokken in een paardenstaart steek. Ik staar nog even naar mijn weerspiegeling en draai me dan om.

Wanneer ik de deur open, komt het geluid van telefoons die rinkelen en mensen die praten, me meteen tegemoet.

Jade kijkt op van haar magazine, haar mondhoeven krullen ondeugend.

Ik rol geamuseerd met mijn ogen. 'Je hebt duidelijk een productieve ochtend.'

'Ik verrijk mijn kennis,' antwoordt ze plechtig. Dan schraapt ze haar keel, alsof het om cruciale informatie gaat. 'Wist je dat het orgasme van een varken dertig minuten duurt?'

Ons onderonsje wordt onderbroken door Williams verschijning in de deuropening. Zijn grijze wenkbrauwen staan in een strenge boog omhoog: in hun klassieke *Jade, doe-iets-nuttigs-positie*.

'Heb jij niets belangrijkers te doen?' vraagt hij.

Een lach ontsnapt aan haar lippen. 'Algemene kennis is ook belangrijk.'

William zucht en richt zich dan tot mij. 'Ivy, kan je me het Venneman-Contract bezorgen?'

'Natuurlijk, ik heb het hier ergens.' Ik blader door de stapel papieren op mijn bureau tot ik het dossier vind. 'Er zijn een paar kleine aanpassingen gemaakt,' voeg ik er nog snel aan toe.

Hij knikt en neemt het document aan, maar dan gaat zijn telefoon. Hij fronst naar het scherm, neemt op en stapt iets opzij, maar net niet ver genoeg om het gesprek niet te kunnen horen.

'William Walker.'

Een korte stilte.

Zijn blik verscherpt.

'Vandaag? Dat was niet de afspraak.'

Zijn kaak verstrakt zichtbaar.

Dan zucht hij. 'Ik zie wat ik kan doen.'

Wanneer hij ophangt, blijft hij een seconde zwijgend staan. Hij draait zich vervolgens om en kijkt naar mij, zijn blik bedachtzaam, bijna berekend.

‘Ivy, heb jij vanmiddag nog afspraken?’ vraagt hij.

‘Alleen papierwerk,’ antwoord ik.

‘Mooi,’ zegt hij. dan zwijgt hij eventjes en gaat dan verder. ‘Ik heb een bezichtiging op de planning staan. Een landhuis. Een exclusief pand en een belangrijke klant.’ Hij laat die twee laatste woorden bewust hangen. ‘Maar ik heb een andere afspraak die ik absoluut niet kan verzetten,’ voegt hij eraan toe.

De woorden dringen langzaam door. Exclusief pand, landhuis, belangrijke klant.

Williams categorie. Niet de mijne.

‘Goed,’ zeg ik rustig, maar mijn hart versnelt ongemakkelijk.

‘Maar de eigenaar verwacht jou?’ vraag ik aarzelend.

‘Hij verwacht een makelaar,’ corrigeert William. ‘En die krijgt hij.’

Voor een seconde lijkt het alsof de grond een fractie verschuift. Ik werk eerder aan bescheiden projecten zoals starterswoningen – niets dat in de buurt komt van William zijn premiumdossiers. Mijn twijfel is zo zichtbaar dat ik hem in Jades blik weerspiegeld zie. Ze schuift iets naar achteren op haar stoel, alsof ze klaar is om in te springen.

Maar ik knik en neem het dossier van William aan.

‘Wanneer wordt ik er verwacht?’ vraag ik nog snel.

Dan draait hij zich om.

‘Over een uur,’ antwoordt hij. ‘Dus neem de gegevens nog even door voor je vertrekt,’ zegt hij.

Mijn adem stukt en ik staar naar het document.

De Prestige – exclusief landhuis. Eigendom van James Easton – succesvol, veeleisend.

‘Gewoon even de gegevens doornemen,’ herhaal ik in gedachten. Jade draait met haar stoel naar me toe, haar gezicht een en al nieuwsgierigheid. ‘Dat is geen bescheiden krot.’
‘Niet bepaald,’ zeg ik, terwijl mijn stem zachter klinkt dan ik wil.

Ik sla de map open.

Er zijn een aantal foto’s van een landhuis met een imposante gevel, klimop die langs de muren omhoog kruipt en een brede trap. Ik verdiep me in de details, terwijl ik af en toe een slok van mijn koffie neem.

Een halfuur later kijk ik op de klok.

‘Shit!’

Ik spring op, verzamel de papieren die verspreid op mijn bureau liggen en steek ze zorgvuldig in een map.

‘Jade, mag ik de Mini Cooper lenen?’

Ze kijkt op van haar computer.

‘Natuurlijk.’ Ze doorzoekt de lades van haar bureau en gooit me de sleutel toe. ‘Maar breng hem wel in een geheel terug.’

‘Geen garanties.’ Ik grijns, draai me om en haast me naar de ondergrondse parking. Met elke stap lijkt de druk in mijn borst toe te nemen.

De zwarte Mini Cooper is gemakkelijk te herkennen aan de sticker van het bedrijf. Ik stap in en leg de documenten verspreid op de passagiersstoel. Zodra ik de motor start, vult de ruimte zich met luide muziek. De haartjes in mijn nek komen overeind.

‘Serieus, Jade...’ Ik zet de radio meteen weer uit. De stilte die volgt is bijna oorverdovend.

Ik typ het adres in op de gps, rijd langzaam de donkere garage uit en laat het raampje zakken van zodra ik de weg oprijd.

Tijdens de rit kijk ik af en toe naar de documenten op de passagiersstoel. Ik probeer zoveel mogelijk informatie op te slaan. Een slechte strategie, maar ik doe het toch. Bij het stoplicht blader ik haastig door de papieren, terwijl mijn ogen de paginalange beschrijvingen van het landhuis scannen.

Exclusieve golfclub, historisch erfgoed, negentiende eeuw.

De letters dansen voor mijn ogen, terwijl ik in mijn ooghoek het licht op groen zie springen.

Ik geef gas – iets te zelfverzekerd.

Een motorrijder schiet me voorbij.

Ik hap geschrokken naar lucht en trap vol op de rem.

‘Primitieve holbewoner!’ Roep ik, het raampje nog steeds geopend.

De motorrijder stopt en klapt langzaam zijn vizier open. Twee donkere ogen ontmoeten de mijne. Ik verwacht een uitbrander en zet me schrap, maar er komt niets. Geen scheldwoorden, geen dramatisch armgezwaai.

Alleen een minachtend schudden van zijn hoofd, terwijl hij een blik op het verkeerslicht werpt.

Ik doe hetzelfde.

Rood.

En dan pas dringt het tot me door.

Het groene licht was niet voor mij.

Het brandende besef zakt als ijswater door me heen en de water-
val aan woorden die ik in gedachten had, zijn gillend mijn brein
uit gevluht.

De motorrijder rijdt rustig weg.

Ik blijf enkele seconden roerloos zitten, klem mijn handen rond
het stuur, haal diep adem en rijd verder van zodra het licht op
groen springt.

De buitenwijken van de stad maken langzaam plaats voor open
velden. De weg kronkelt langs bomen en lage hagen. Ik neem
verwonderd het unieke landschap in me op, terwijl de bomen
langzaam aan me voorbijgaan.

Na een tijdje doemt een lange oprijlaan op, geflankeerd door per-
fect uitglijnde bomen in volle bloei. En in de verte torent een
met klimop bedekt landhuis op – alsof het huis bewust wacht op
toeschouwers.

Ik parkeer de Cooper op de berm, verzamel de documenten en
probeer mijn hartslag onder controle te krijgen. Ik sluit de deur
en loop verder, totdat een zwarte gietijzeren poort mijn doorgang
verspert – zwaar en elegant, met sierlijke krullen.

Mijn blik blijft haperen bij het gouden opschrift.

De Prestige – Exclusieve Golfclub.

‘Kan ik u helpen?’

Ik draai me geschrokken om en val bijna over mijn eigen voeten.
Een oudere man met zilvergrijs haar, geen pluisje uit de plooi en
een onderzoekende blik staat een paar meter verder.

‘Oh, het spijt me,’ stamel ik. ‘Dat was behoorlijk onhandig van
mij.’

‘Dat zijn we allemaal weleens.’ De oude man glimlacht gerust-
stellend. ‘U bent vast de makelaar.’

Ik knik. 'Ivy Clarke.'

'George,' stelt hij zich voor. 'De huisbewaarder.' Hij opent de poort alsof hij dat al decennia doet. 'Volgt u me.'

Zijn passen zijn verrassend snel.

Tegen de tijd dat we bovenaan de stenen trap zijn, probeer ik mijn ademhaling onder controle te krijgen.

Hij opent de zware voordeur en houdt die vakkundig voor me open.

'Dank u,' zeg ik zacht – en verstijf zodra ik binnenstap.

'Wauw...'

Een diepblauwe hal strekt zich voor me uit. De muren zijn versierd met schilderijen in vergulde lijsten en een kristallen kroonluchter werpt licht dat beweegt als water. Zelfs de prominente trap lijkt rechtstreeks uit een andere eeuw te komen, de leuning subtiel gladgeschuurd door duizenden handen die hier al eerder waren.

'Deze kant op.' De stem van George weergalmt door de ruimte. Hij leidt me door de enorme hal naar de dichtstbijzijnde deur en gebaart me naar binnen te gaan. 'Wacht hier even.'

Ik stap een kantoorruimte binnen en blijf alleen achter, dus neem ik even de tijd om de ruimte aandachtig te bestuderen.

De schilderijen aan de muur tonen het landhuis in vroegere, bouwvallige staat.

De ruimte zelf vormt een sterk contrast met die beelden en straalt een ingetogen luxe uit, vermengd met klasse en authenticiteit. Het bureau is van donker hout, met subtiële gebruikssporen die het karakter van de ruimte benadrukken. Het zachte licht valt op zorgvuldig gekozen details: een leren stoel, een antieke kast en moderne apparatuur die naadloos in het geheel opgaat.

Alles hier ademt geschiedenis, maar zonder sporen van verval, eerder alsof het verleden bewust is bewaard en verijnt.

Op het bureau staat een computerscherm.

Ik staar er even naar, terwijl enkele camerabeelden regelmatig verspringen.

Het zicht op het uitgestrekte golfterrein, de trap, een lange gang, de hal...

Dan verschijnt er plots een mannelijk silhouet op het scherm.

Zijn passen zijn doelgericht, gecontroleerd en beheerst.

Niet veel later zwaait de deur open.

Ik zet een stap naar achteren en stoot per ongeluk iets om.

‘Shit,’ fluister ik.

Ik kijk naar de plant die op de grond ligt en de keramieken stukken die er naast liggen.

Dan draai ik me om. Alles in mij bevriest en mijn toch al oppervlakkige ademhaling stokt.

Een man vult de deuropening met een zekere vanzelfsprekendheid. De dure stof van zijn marineblauwe pak sluit nauwkeurig om zijn lichaam, elke plooi precies waar die hoort te vallen, alsof het voor hem ontworpen is. Zijn schouders breed, zijn houding beheerst. Donkerbruin haar, nonchalant maar verzorgd in model en een schaduw van stoppels die zijn strakke kaaklijn accentueert. Maar het is zijn blik die me verankerd: koel, donker, observerend en berekend.

Dan kijkt hij me onderzoekend aan, neemt de scène in zich op, zijn wenkbrauw licht opgetrokken.

‘U bent de makelaar, neem ik aan?’ vraagt hij beheerst, alsof hij exact weet dat kalmte in zijn voordeel werkt.

‘Eh... Ivy Clarke.’ Mijn stem slaat bijna over.

Zijn blik glijdt langzaam van de vloer naar de omgevallen pot, dan weer naar mijn gezicht.

‘Zo te zien hebt u zich al kunnen installeren,’ zegt hij droog.

Ik voel de warmte naar mijn wangen stijgen. ‘Het spijt me, ik was...’

‘Aan het tuinieren?’ onderbreekt hij me.

Ik slik de opkomende paniek weg en dwing mezelf tot een professionele glimlach.

‘Niet mijn beste entrée, geef ik toe.’

‘Ik heb er ergere gezien,’ zegt hij. ‘De pot is gelukkig niet van historische waarde.’

‘U bent de eigenaar?’ vraag ik, om zo snel mogelijk van onderwerp te veranderen.

‘James Easton.’ Hij steekt zijn hand uit alsof hij dit moment volledig controleert: de situatie, de ruimte, mij.

Ik kom zijn gebaar tegemoet. Zijn greep is stevig, warm en te zelfverzekerd.

Dan kijkt hij me aan met een meesterlijke kalmte.

‘De primitieve holbewoner.’

Hij spreekt elk woord langzaam en nadrukkelijk uit, met een meesterlijke kalmte.

De motorrijder.

Mijn hart zakt ergens richting mijn schoenen.

Ik hap naar adem, maar de woorden die ik in gedachten heb, bereiken mijn lippen niet.

Zijn mondhoeken krullen subtiel omhoog.

‘Ik kan u geruststellen. Ik heb het overleefd.’

Dan gebaart hij langzaam naar de leren stoel aan zijn bureau.

‘Gaat u zitten, juffrouw Clarke.’

Mijn benen komen aarzelend in beweging, deels uit schaamte, deels omdat hij het soort aanwezigheid heeft die je automatisch volgt.

Vervolgens neemt hij plaats op het puntje van zijn bureau, terwijl zijn blik een fractie langer op me blijft rusten dan nodig is. Hij zit nu zo dichtbij dat ik de warmte van zijn lichaam voel.

‘Mag ik?’ vraagt hij terwijl hij naar het dossier in mijn handen gebaart.

‘O, natuurlijk,’ zeg ik ongemakkelijk. Ik overhandig de map meteen.

Hij slaat de eerste pagina om en bladert doelgericht door het dossier. Zijn ogen gaan aandachtig van regel naar regel, terwijl hij er in stilte zijn tijd voor neemt.

Dan staat hij plots op.

Hij knoopt nauwkeurig zijn vest dicht en richt zich tot mij. ‘Als u me wil volgen.’

Geen vraag, een instructie.

Ik sta op en wacht tot hij me voorgaat.

Maar dat doet hij niet.

‘Na u.’ Zijn hand rust kort op mijn onderrug, terwijl hij gebaard naar de deur. De lichte aanraking is genoeg om mijn lichaam instinctief te doen reageren. Mijn ademhaling stokt en een zachte rilling loopt langs mijn ruggenwervel naar beneden.

Hij merkt het. De kleine krul in zijn mondhoek verraadt het. Ik dwing mezelf te focussen terwijl we verder lopen in een ongemakkelijke stilte. Bij de dubbele deur blijft hij staan. Hij opent ze met een gracieuze beweging en gebaart me voor te gaan. De ruimte die zich onthult ademt luxe, klasse en tijdloze grandeur.